

Langstrakt lengsel

Marit Benthe Norheim debuterte i Hordaland Kunstnersenter i vår, og det gikk gjetord om hennes skulptur-installasjon i det kryptlikenende kjellerrommet. At slike suggestive rammer ikke er utslagsgivende for hennes egenart, viser imidlertid utstillingen i Wangs Kunsthandel til fulle.

Av Harald Flor

Der presenterer hun i tillegg til skulpturene også etsinger, mototyper og gipstrykk (som kan minne om den antikke sgrafitto-teknikken). Det er nær sammenheng mellom disse mediene, og enkelte av skulpturene har sine forutsetninger i de koldnålsraderingene hun presenterte i bokform i fjor — et samarbeid med Roddy Bell.

Torvund og London

Som skulptør har Marit Benthe Norheim en interessant bakgrunn, med læretid hos Gunnar Torvund, Vestlandske Kunstakademi og Royal Academy i London. Med førstnevnte — som hennes tidligere arbeider vitnet om impulser fra — deler hun en dreining mot det sakrale. Den religiøse forankringen markeres også tydelig gjennom *Altertavle*. I likhet med kollegaen, og med fjerne middelalderlige forgjengere, skyr hun det autoritære og retoriske uttrykket. Det enkle og i gipsfiguren nære understrekes med tresokkelens folkelig-dekorative preg.

Til tross for en tilnærmet kir-

BILLEDKUNST

Marit Benthe Norheim i Wangs Kunsthandel, Oslo.

kelig korrekt plassering, utgjør ikke *Altertavle* noe utpekt gravitasjonspunkt eller samlende sentrum. Den er snarere kontrapunktisk til de øvrige skulpturene, som ofte grupperes parvis eller i konstellasjon med andre meningsbærende elementer. Det motsetningsfulle er en ledetråd, og Marit Benthe Norheim har selv sagt at hun etterstreber en tvetydighet i skulpturene: Er det gode tilstede, fins det onde der også.

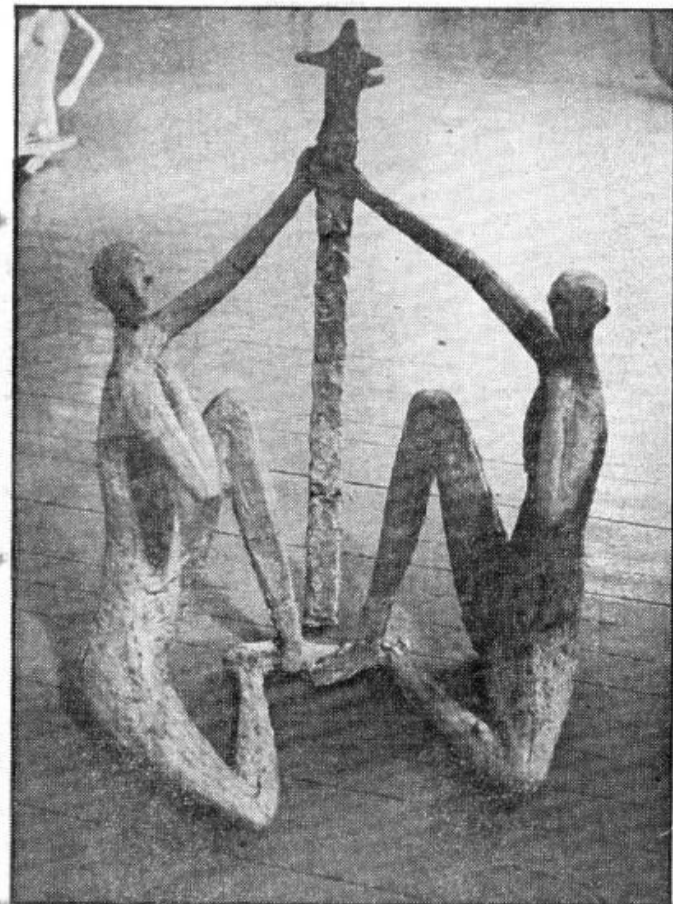
Spiddende hånd

Denne dualismen er aldri programmert, men formidles gjennom figurfortegning og de innbyrdes spenninger mellom figurene. Ja, selv når Norheim tyr til et så drastisk grep som å la en hånd spidde en kropp, ligger den gestens sammensatte virkning hinsides den entydige markering av vold. Skulpturene rommer også et så emosjonelt mettet register, at det fører dem

utover rammene for pantomimisk gestikulering. Brian Catling beskriver da også i katalogen figurene som verken engler eller demoner, men vårt jagende, indre selv, langstrakte av nødvendighet og avkledd varmen fra hud og tale.

Langstrakt

Når det gjelder det nødvendige langstrakte, så oppleves den karakteren som like lite av et fastlagt stilgrep som hos Giacometti. For bak denne sårbare spinkelheten fornemmes en forankring i vårt kroppslige vokabular, en gjenklang som vitner om det grunnlag av anatomisk visshet som hennes arbeider også er runnet av. Den har bidratt til å gi Marit Benthe Norheim mot til å våge sine visjoner på en så uforbeholden måte. Det er en innstilling som kan være ett med streken i en djervt risset konturlinje, eller i en nesten ertelysten skulpturell balanseakt med betongduoen *My boy*. Tilsvarende sårbare og vare er formuleringene av angst, lengsel og ømhet i den kroppslige ensomheten, der også kjærtegnsløst stenk av farge viser enda en side hos en sterk debutant.

En sterk debutant er Marit Benthe Norheim. Her er skulpturen *Voktere*.